

[Alvilda Larsen.]

på denne lejelov. Jeg kan heller ikke tro, at ministeriets huslejekspertes finder det forsvarligt, at denne lovgivning skal løbe videre i mere end et år endnu.

Ministeren sagde i sin fremsættelsestale, at der i denne lov er uklarheder, der må rettes, og at der findes bestemmelser i den, som tiden er løbet fra, ligesom der er områder, hvor loven efter regeringens opfattelse ikke yder lejerne tilstrækkelig beskyttelse. Jeg finder det ejendommeligt, at man erkender, at loven har sine åbenbare mangler, men alligevel, efter at man har haft regeringsmagten i 4 måneder, foreslår, at denne utilstrækkelige og utidssvarende lovgivning skal fortsætte i hvert fald i endnu 14 måneder. Jeg tvivler om, at noget lignende havde kunnet passere, hvis der havde været tale om en lovgivning af vital betydning på andre områder, f. eks. for landbruget. Men man mener altså godt, man kan byde lejerne i landet dette. Det er ikke underligt, hvis lejerne spørger, om det var derfor, vi skulle have en socialdemokratisk boligminister, men regeringen befinder sig måske bedst i forgængerens fodspor.

Den gamle lejelovs § 23 var om ikke ideel, så dog et brugbart instrument til at få genstridige og uvillige husejere til at foretage den nødvendige vedligeholdelse, som ofte forsømmes, til trods for at husejerne er kontraktligt forpligtet i så henseende. I 1951 indskød rigsdagen den begrænsning i bestemmelsen, at huslejenævnene skal tage hensyn til, i hvilket omfang udgifterne kan afholdes, så de kan bæres af lejen, når denne skal give det, man kalder en rimelig afkastning. I praksis er det kommet til at betyde, at al indvendig vedligeholdelse af lejlighederne forsømmes af udlejerne, og det er ikke nogen hemmelighed, at det er denne paragraf i lejeloven af 1951, som grundejerne er allergladest for. Lejeforhøjelsen i henhold til § 77, som det ærede medlem hr. Ingvard Dahl på socialdemokratiets vegne i 1951 førte et så smukt forsvar for, gav jo grundejerne en 5—6 pct.s forhøjelse. Den har de indkasseret overalt, hvor der var mulighed for det. Den yderligere forhøjelse på 7 pct. i henhold til § 78, som var og er betinget af, at husejeren overtager den fuldstændige indvendige vedligeholdelse, har de derimod ladet ligge, den har de i det store

hele ikke haft interesse for. Nej, men den betingelse om lejens rimelige afkastning, som et flertal her i salen hæftede på § 23 om vedligeholdelsespligten, den betød noget i kroner og øre for grundejerne. Her var der penge at hente, og den opfordrede jo direkte grundejerne til at forsømme deres ejendomme, til skade for lejerne.

Der er også her i dag talt en hel del om, hvor nødvendigt det er, at landets ejendomme ikke forfalder, ikke forsømmes, og dermed ønsker man jo i virkeligheden at begrunde lejeforhøjelsen. Men jeg vil gerne understrege, at i de fleste tilfælde overholder husejerne ikke vedligeholdelsespligten, selv ikke efter den forhøjelse, man gav dem tilladelse til ved ændringen i 1951.

Jeg bor selv i en sådan ejendom, hvor vi lejere umiddelbart efter lovens vedtagelse blev præsenteret for forslaget om en forhøjelse på 6 pct. med den motivering fra administratorens side, at så kunne trappen og taget da endelig blive gjort i stand, ting, som imidlertid stadig er i en miserabel forfatning. Vi har betalt denne 5—6 pct.s lejeforhøjelse i mere end 3 år, men endnu er trappen ikke gjort i stand, og endnu regner det ned gennem taget, og da lejerne for et par måneder siden igen henstillede til husejeren at få gennemført de nødvendige reparationer, fik man igen et nydeligt brev fra administratoren, hvori han gjorde opmærksom på, at det var der ikke råd til, der var ikke nogen rimelig afkastning på ejendommen, altså måtte lejerne igen vente.

Ja, sådan går det. Når der ikke er nogen rimelig afkastning for den ejendoms vedkommende, hvor jeg selv bor, kan jeg yderligere forklare forholdet med den kendsgerning, at ejendommen for nogle år siden er blevet handlet og handlet i en meget, meget høj pris, og som følge af denne handel, som lejerne ingen indflydelse har haft på, skal de nu betale lejeforhøjelse uden at få den vedligeholdelse, som man egentlig havde tænkt var meningen med lejeforhøjelsen.

Det er heller ikke længere siden end i lørdags, at et hovedstadsblad kunne berette om en husejer på Ny Carlsbergvej, der groft forsømmer sin vedligeholdelsespligt, hvorfor kommunen nu er på vej med